

Predica de la Zürich

Duminică, 25 octombrie 2015, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **2 Cor. 4:5-6**: *„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos»”. **Iuda 1:24-25**: „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin”.*

Referitor la călătoria în insulele Azore, pot spune că a fost ceva unic. Toate insulele sunt în întregime de religie catolică. Nu există pentecostali, bapțiști. Toți sunt catolici. Noi am trăit acolo că prima doamnă a insulei Flores a ascultat doar două predici vestite de noi și apoi ea a spus: „Acest bărbat trebuie să vină la noi și să ne propovăduiască Cuvântul”. Așa a fost călăuzirea de la Domnul. Primirea noastră a fost unică. Într-o seară această doamnă a permis ca să fiu servit în camera mea și mi-a transmis un salut. Pur și simplu minunat. Mie mi-a venit gândul: „Așa cum Dumnezeu i-a deschis inima Lidiei și i-a primit pe bărbății lui Dumnezeu, tot așa s-a întâmplat și acolo”. Dumnezeu a făcut lucruri mari. Pentru mine a fost ceva neobișnuit. Mai întâi a fost zborul spre Lisabona care a durat două ore și treizeci și cinci de minute. Următorul zbor a durat două ore și zece minute, iar al treilea zbor a durat încă o oră și câteva minute. Apoi a urmat o călătorie cu barca de la o insulă la alta. Astfel am purtat noi Cuvântul Domnului. A fost cea mai udă călătorie cu barca pe care am făcut-o vreodată. Am avut cel mai rău loc, toate valurile au

trecut peste mine. Dar Îi mulțumim Domnului. Pur și simplu toată cinstea, toată lauda I se cuvine Dumnezeului nostru.

După aceea, în ultimul sfârșit de săptămână am fost în Bulgaria. Dragi frați și surori, este adevărat că se întâmplă ambele lucruri. Duminică dimineața am fost într-o mare adunare pentecostală în Varna. De la început mi-a fost spus personal că primele patruzeci și cinci de minute sunt dedicate laudei carismatice. Mi-au dat lacrimile când am văzut și auzit toate aceste lucruri, tobele și tot ceea ce s-a prezentat. Apoi mi-a fost pusă la dispoziție ca traducător o misionară care era îmbrăcată cu pantaloni. Eram rupt în interiorul meu și m-am gândit: „Doamne, Dumnezeule atotputernic, cum este posibil ca oamenii care sunt de părere că au primit Duhul Sfânt să fie total pe lângă Cuvântul Tău?”. Înainte de adunare am schimbat câteva cuvinte cu sora Bruner. Noi care am trăit trezirea pentecostală din anii '40, '50 știm că atunci a fost cu totul și cu totul altfel. Atunci nu erau adunări de ramba-țamba, ci erau adunări de rugăciune, erau stăruințe în rugăciune, erau botezuri cu Duh Sfânt; Dumnezeu S-a putut descoperi. Ce se întâmplă astăzi? Conform statisticilor, pe pământ sunt cinci sute cincizeci de milioane de pentecostali carismatici. Apoi întrebarea: cine dintre aceștia a recunoscut mesajul, făgăduința pentru timpul nostru?

Ne aducem aminte de cuvântul din introducere: Cine nu crede, indiferent cine ar fi el, cine nu crede, mintea aceluia este întunecată. Doar aceluia care crede îi va fi descoperit ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Și tuturor aceluia care cred acum Cuvântul lui Dumnezeu, lor le este descoperit. Ei recunosc timpul, ceasul și primesc ceea ce a făgăduit Dumnezeu și ceea ce face El acum. Dar necredincioșii sunt aceia care nu cred, sunt aceia a căror minte este întunecată și nu pot gândi clar. De aceea noi suntem mulțumitori din toată inima că am primit har înaintea lui Dumnezeu.

După masa, târziu, am avut o adunare în Varna, Bulgaria, cu aceia care cunoșteau deja mesajul. Pot să vă spun că a fost cea mai puternică adunare pe care am avut-o. Acolo au fost adunați aproximativ 150 de oameni. Eu am dat mărturia mea într-un mod simplu și am propovăduit Cuvântul. Iar la sfârșitul adunării au venit în

față frați și surori pentru rugăciune. Apoi a venit un predicator puțin mai în vârstă, foarte amabil. El mi-a spus: „Frate Frank, până în ziua de astăzi eu am știut cum trebuie să fie făcut botezul biblic: în *Numele Domnului Isus Hristos*. Dar niciodată nu m-am gândit că și eu trebuie să mă botez biblic”. Atunci i-au dat lacrimile și la fel și mie. El a mai spus: „Astăzi, în timp ce tu vorbeai, Dumnezeu mi-a arătat că și eu trebuie să mă botez biblic imediat”. Și închipuiți-vă odată, în acea biserică, la început, au fost douăzeci și trei, iar acum sunt cincizeci și trei care au luat decizia să se boteze biblic în *Numele Domnului Isus Hristos*. Este frumos să trăiești cum Cuvântul lui Dumnezeu este confirmat pe loc, nu cândva în viitor, ci pe loc, chiar atunci când este propovăduit; și când este primit prin credință atunci este și descoperit, iar oamenii care au fost aleși pentru aceasta îl primesc și fac după acest Cuvânt.

Nu putem aminti toate detaliile evenimentelor din acest timp. La ora actuală se întâmplă atâtea lucruri încât am avea nevoie de foarte mult timp ca să vorbim despre ele. Dar noi suntem aici ca să punem propovăduirea Cuvântului pe primul loc. Dar gândurile noastre se îndreaptă spre Ierusalim, spre muntele Templului. Eu mi-am notat aici 1 Cron. 21 unde este scris că David a plătit aria unde este muntele Templului cu șase sute de sicli de aur. Era acel loc unde trebuie să fie construită casa lui Dumnezeu. Ornan a vrut să i-l dea în dar („*Ia-l și să facă domnul meu împăratul ce va crede*”), dar David a spus: „*Nu! Vreau să-l cumpăr pe prețul lui în argint*”. David a cumpărat locul cu șase sute de sicli de aur. Citim în 1 Cron. 22:1: „*Și David a zis: «Aici să fie Casa Domnului Dumnezeu și aici să fie altarul arderilor de tot pentru Israel»*”. Ierusalimul este amintit în Biblie de peste șapte sute de ori și muntele Sionului este amintit de peste o sută cincizeci de ori. Dumnezeu a dăruit poporului Său cea mai mică țară de pe pământ. Țările arabe învecinate cu Israelul se întind pe o suprafață de 990, aproape de o mie de ori mai mare decât teritoriul micului Israel. Și totuși ei doresc să fie împărțită suprafața acestui mic Israel. Totul este în legătură cu o mare durere. Și mai nou, lucrul cel mai rău este că nu este vorba doar de muntele Templului, ci se dorește și Zidul Plângerii, acolo unde iudeii își înalță rugăciunile lor; ei vor să aibă în proprietate

și acest Zid. Acestea ne provoacă o mare durere, fiindcă noi iubim Israelul din toată inima și dorim ca Dumnezeu să intre în dreptul Său cu ei. Dar dacă în ultimele zile Beniamin Netaniahu a fost în Berlin și a vorbit despre ceea ce se întâmplă acolo, atunci aceasta nu o poți spune în acest loc. Noi suntem în Elveția. Dar în iunie 1941 marele Mufti al Ierusalimului (musulman sunnit răspunzător de locurile sfinte din Ierusalim) a venit la Berlin și atunci s-a discutat ca „iudeii să nu fie doar prizonieri, ci ei trebuie să fie arși”. Dacă ne gândim la tot ceea ce s-a întâmplat în acel timp, atunci am dori cu adevărat ca Domnul Dumnezeu să intervină. Noi așteptăm ca desăvârșirea Bisericii Mireasă să se încheie în scurt timp și Domnul să-Și desăvârșescă lucrarea Lui pe Munții Sionului, când va nimici toate neamurile care se vor aduna împotriva Ierusalimului; iar cei care vor mai fi rămas, vor veni și se vor închina înaintea Dumnezeului lui Israel. Doar cei rămași vor veni.

Apoi avem marea problemă pe care am amintit-o și vrem s-o atingem doar pe scurt, privitor la neamuri. Este scris în Isaia 17:12-13: *„popoare multe care urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri, care mugesc cum mugesc niște ape puternice. Neamurile mugesc cum mugesc apele mari...”*. Apoi Domnul o confirmă în Luca 21 și 25 unde este spus că toate neamurile vor fi într-o mare frământare. Ce se întâmplă în timpul nostru? Lucruri de neconceput. Problemele trebuie să fie rezolvate acolo unde sunt. Nu să fie create probleme noi. Aceasta nu este treaba noastră. Noi doar o amintim pentru că aparține de prorocia biblică, pentru că Dumnezeu a spus-o dinainte în Cuvântul Său. Dacă citim în Evanghelia lui Matei, vedem cum Domnul a vorbit despre timpul de sfârșit, și în cap. 24 în primele versete, când stătea pe Muntele Măslinilor, El a spus ce se va întâmpla. Și acestea se întâmplă cu adevărat în zilele noastre.

În Matei 24, în primele trei versete, avem primele trei întrebări. La prima dintre ele, Domnul a răspuns: *„Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată”*. Apoi au venit întrebările din vers. 3b: *„Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului*

acestui?”. Aceste trei întrebări au fost puse și El a vorbit despre tot ce se va întâmpla.

Pentru noi, lucrul principal este că această Evanghelie a Împărăției lui Dumnezeu este propovăduită neamurilor ca mărturie, și apoi va veni sfârșitul. Niciodată mai înainte, Evanghelia deplină, mântuirea deplină, adevărurile biblice n-au fost propovăduite în așa fel ca în timpul nostru. Niciodată mai înainte n-au fost astfel de posibilități cum sunt acum, pentru ca propovăduirea să ajungă până la marginile pământului, și ea ajunge. Așadar, la Dumnezeu totul decurge conform planului Său și El Însuși poartă responsabilitatea și pentru noi. El va dăruia prin har desăvârșirea și ne va aduce în starea în care noi, cu adevărat, să avem siguranța. Noi credem cum zice Scriptura, și noi nu credem doar, ci noi credem și de asemenea ne supunem. Pavel a scris-o în mod deosebit filipenilor, spunând că Acela care a început în noi buna Lui lucrare o va și desăvârși. Ultimul cuvânt din Iuda, pe care l-a citit fratele Baumgarten l-am citit și eu puțin mai înainte. Domnul Își desăvârșește lucrarea în ai Săi.

În scrisoarea către filipeni, în primul capitol avem afirmația: *„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”* (Fil. 1:6).

Este vorba despre desăvârșire. În a șaptea zi Dumnezeu a desăvârșit lucrarea de creație. În a șaptea epocă a Bisericii Dumnezeu desăvârșește lucrarea de răscumpărare și noi avem parte în mod direct de ceea ce face Dumnezeu acum: chemarea afară și pregătirea pentru ziua aceea glorioasă. El care a început lucrarea, El Însuși o va desăvârși. Apoi și Filp. 1:9-10: *„și mă rog...”*. *„Rugăciunea mea se îndreaptă într-acolo...”*, spune Pavel. *Încotro se îndreaptă rugăciunea mea? Încotro se îndreaptă rugăciunile noastre? Rugăciunile se îndreaptă înspre aceasta: „...ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese (,să deosebiți ceea ce este corect” – lb. germ.), pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos”* (vers. 9-10). Și pentru că Dumnezeu a hotărât și a plănuit astfel, așa va fi. Cu neputințele noastre și cu tot ceea ce suntem venim la Domnul și știm

că El o va face bine. El care a început, El o va și desăvârși, o va isprăvi pentru ziua aceea glorioasă.

Pentru că am fost în Varna a trebuit să mă gândesc la ceea ce am trăit acolo în anul 1999; nu o voi uita niciodată. Frații din România au vrut să mă ia de la hotel; eu îi așteptam. Apoi m-am dus din nou în camera mea. Dragi frați și surori, acolo în Varna am avut una din cele mai frumoase și deosebite trăiri. Cu adevărat eu am fost luat în slavă, mă uitam în slavă, și în stânga mea era un cor bărbătesc, toți erau cu brațele întinse și cântau Psalmul 34: „*Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El*”. Ei cântau Psalmul acesta și tonul creștea din ce în ce mai mult. Eu am intrat acolo pe poarta de mărgăritar și am văzut slava lui Dumnezeu care este pregătită pentru noi și va fi descoperită. A trebuit să mă gândesc din nou cum Domnul călăuzește atât de minunat, fără ca în aceasta să fie intenția și voința noastră. Lucruri supranaturale vin fără intervenția noastră. Ca atunci în ianuarie 1981, când eu am trăit răpirea.

Dragi frați și surori, ceea ce face Dumnezeu este o realitate divină. Mântuirea noastră este realitate; credința noastră este realitate. Noi credem cum zice Scriptura. Și aceasta a fost amintit la început. Domnul nostru și-a vărsat Sângele pentru noi, Sângele legământului celui nou. Cât de des s-o mai spunem? Aceași viață care a fost în Sângele Fiului lui Dumnezeu – pentru că viața este în sânge – aceeași viață veșnică divină este în noi cei care am fost născuți din nou, la o nădejde vie. Aceasta am spus-o deseori. Domnul nostru spune: „*Cine crede în Mine așa cum zice Scriptura*”.

Dragi frați și surori, acest Cuvânt al lui Dumnezeu ne-a devenit atât de prețios! „Dacă Cuvântul Tău nimic n-ar prețui, Credința mea pe ce s-ar odihni? Nu-mi pasă de lumi, o mie, Cuvântul Tău de-împlinesc, mă-nvie” (N.L. Conte de Zizendorf). Ce a fost în toate mesajele pe care le-a predicat fratele Branham? Accentul s-a pus pe: înapoi la Cuvânt! Înapoi la început! Să n-adaugi nimic și să nu scoți nimic, ci să crezi din toată inima, din toată inima să crezi așa cum zice Scriptura.

În Rom. 9 avem un Cuvânt care ne-ar putea întrista. Numai să putem înțelege că noi am fost destinați, prin credință, să ajungem la țintă. În Rom. 9 putem citi începând de la vers. 30: *„Deci ce vom zice? Neamurile care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință”*. Apoi vine partea tristă din vers. 31, care privea pe Israelul de atunci pentru că n-a crezut: *„pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta”*, n-a ajuns la această țintă. Noi nu putem ajunge ținta pe căile noastre și cu faptele proprii, nu merge! De aceea trebuie să fie accentuat. Poporului Israel nu i-a ajutat la nimic să țină Sabatul, n-a fost suficient să aducă jertfele, să cânte Psalmii. Făgăduința scrisă în Lege: *„Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi un proroc ca mine: să ascultați de el!”* a trebuit crezută. De asemenea și ceea ce au propovăduit prorocii: *„fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu”*. Numai acolo unde se crede ceea ce a făgăduit Dumnezeu, vine și neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă nu este așa, atunci crește o neprihănire proprie, lucrări proprii, căi proprii și în felul acesta nu putem ajunge ținta.

Apoi vine vers. 33: *„După cum este scris: «Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere: și cine crede în El nu va fi dat de rușine»”*.

Dar cine se încrede în sine, în lucrările proprii, în ceea ce face el însuși, acela va rămâne de rușine împreună cu lucrările sale. Dar cine își pune încrederea în Domnul, acela nu va rămâne niciodată de rușine. Același Domn este ambele: El este Piatra de temelie și este stâncă de cădere. Pentru unii, El este fundamentul, Piatra de temelie, Piatra pe care este fondată Biserica, temelia fiind apostolii și prorocii. Pentru alții, El este o stâncă de cădere și o piatră de poticnire, o stâncă a supărării. Pentru noi, este Stâncă mântuirii; Stâncă deschisă pentru mine. Protejează-mă în această Stâncă! Este o realitate divină, prin har, că din inimă putem crede așa cum zice Scriptura.

Apoi în scrisoarea lui Iuda avem o mărturie dureroasă. Scrisoarea lui Iuda conține un singur capitol, dar în acest capitol au

fost spus foarte multe lucruri. Din Iuda citim vers. 5: „*Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți o dată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut*”. Ce mare durere! Aceia care au crezut au intrat în țara făgăduită. Dar cei care n-au crezut au murit, douăzeci și trei de mii într-o singură zi. Credința noastră a biruit lumea. Credința este un cadou din partea lui Dumnezeu. Necredința duce în nenorocire, în blestem, în osândă.

Dați-vă seama, Dumnezeu i-a scos din Egipt cu mână puternică, au trecut prin Marea Roșie, au mâncat hrană, au mâncat mană, au băut apă din stâncă – aceasta a fost scoaterea afară. Dar, apoi, înainte să intre în țara făgăduită, au fost aceia care n-au crezut și apoi și-au trăit nenorocirea.

Dragi frați și surori, eu mă gândesc la Matei 25. Mă gândesc că zece fecioare au auzit chemarea: „*Iată Mirele sosește, pregătiți-vă să-L întâmpinați!*”; toate cele zece s-au trezit, toate cele zece și-au pregătit candelile. Dar doar jumătate din ele au intrat în odaia de nuntă, la ospățul nunții Mielului. Iar celelalte cinci au trebuit să audă cuvintele: „*Nu vă cunosc!*”. Știți voi ce durere mă cuprinde în adâncul meu? Când mesajul de chemare afară răsună: „*Iată Mirele sosește!*”, atunci totul este minunat și toți ies afară cu o mare bucurie. Dar ce se întâmplă pe drum? Ce se întâmplă astăzi? Ce s-a întâmplat după plecarea Acasă a fratelui Branham? Nu vreau să judec aceasta. Fratele Branham a fost bărbatul pe care Dumnezeu l-a trimis cu un mesaj. Dar acum pun întrebarea: Câți din cei care se referă la fratele Branham au rămas pe loc din punct de vedere spiritual, au răstălmăcirile lor despre ceea ce a spus fratele Branham și îi conduc pe oameni pe lângă ceea ce face Dumnezeu acum?

S-o mai spunem o dată pentru ca întreaga lume s-o audă. Ceea ce a aparținut de slujba fratelui Branham s-a împlinit, este istorie, face parte din istoria mântuirii. Așa cum i-a fost spus: „*Mesajul care ți-a fost încredințat ție va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos*”. Nu multele învățături despre cele șapte tunete și despre..., despre..., despre..., nu, nu, nu! Dacă m-ați întreba pe mine: „*Ce ne poți spune*

despre cele șapte tunete? Ce ne poți spune despre pecetea a șaptea? Ce ne poți spune despre slujba din cort? Ce ne poți spune despre tragerea a treia?”. Toți frații care au rămas în urmă sunt preocupați cu aceste lucruri, vorbesc și învață despre ele pe întregul pământ, în toate țările unde a ajuns mesajul.

Eu am dreptul să vă spun: dacă eu deschid Scriptura, atunci eu pot propovădui doar ceea ce este scris în aceasta. Și tot ceea ce a aparținut slujbei fratelui Branham o las acolo unde a pus-o Dumnezeu și-I mulțumesc Domnului că El a confirmat Cuvântul Său atât de puternic și atât de unic. Dar cu adevărat Dumnezeu ne-a încredințat două lucruri: unul este propovăduirea Cuvântului care ne-a fost descoperit. Astăzi am făcut din nou o fotografie cu predicile care sunt așezate pe masa de aici. Pe mine mă mișcă faptul că Domnul a spus ambele lucruri: „Eu te voi trimite din oraș în oraș ca să propovăduiești Cuvântul Meu”. Apoi despre hrană, prorocul a spus că hrana pe care trebuie s-o depozitez este Cuvântul făgăduit pentru acest timp și este conținut în predicile care sunt înregistrate pe benzile de magnetofon. Cuvintele „înregistrate pe benzi” au venit din gura fratelui Branham. El m-a trimis la frații Leo și Gene care se ocupau cu înregistrarea predicilor pe benzile de magnetofon ca să-mi iau câteva benzi. Eu mi-am luat cinci predici și mi-am lăsat adresa. Dar eu nu predic predicile fratelui Branham. Eu predic Cuvântul. Tot ceea ce a avut Dumnezeu de spus prin fratele Branham, aceasta ne-a spus-o. Și este bine pentru noi dacă citim aceste predici, le luăm la inimă și ne lăsăm introduși în voia lui Dumnezeu.

Pe mine m-a atins foarte mult acest Cuvânt din Iuda. Să citim încă o dată vers. 5: „*Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți o dată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut*”.

Aproape că n-am curajul s-o exprim, dar ce se întâmplă cu toți aceia care nu cred ceea ce face Dumnezeu în prezent? S-a dus Dumnezeu la culcare în ultimii cincizeci de ani? Nu a făcut Dumnezeu lucruri mari în ultimii cincizeci de ani? Suntem mulțumitori din toată

inima că am recunoscut ceasul, timpul și mesajul lui Dumnezeu, pe care îl putem purta mai departe. Și știm că acesta este Cuvântul ceasului, aceasta este chemarea afară, acum are loc pregătirea și desăvârșirea Bisericii lui Isus Hristos.

Ce-i ajută pe frații aceștia? Unii dau drumul fanteziei lor despre șapte tunete; alții, despre a treia tragere; o a treia categorie, despre cort și slujba din cort. Toți aceștia trăiesc într-o lume fantezistă.

Dumnezeu ne-a dăruit Cuvântul Său, iar acesta este lumina pentru picioarele noastre, o lumină pe căile noastre. Prin har, noi le putem încadra pe amândouă. O parte sunt predicile. A doua este propovăduirea întregului plan de mântuire al Dumnezeului nostru. Ele merg împreună. În 1 Cor. 10 Pavel a atins încă o dată această temă pe scurt.

Citim 1 Cor. 10:11: *„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră (au fost scrise ca avertizare pentru noi), peste care au venit sfârșiturile veacurilor”*.

Ceea ce a fost scris și tratat în cap. 10 despre poporul Israel, despre ceea ce a făcut Dumnezeu atunci cu ei – așa scrie Pavel – toate acestea s-au întâmplat și s-au scris ca pildă pentru noi. El vrea să spună că a fost dat ca exemplu pentru noi, căci așa cum s-a întâmplat atunci, la fel se poate repeta acum. Aici el scrie că: Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, sau ca avertizare pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Ce călăuzire a Duhului este aici! Ce inspirație minunată, divină! Pentru noi peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Domnul a spus-o foarte clar. Apoi va veni sfârșitul. Când popoarele vor mugi, când tot ceea ce este scris și a fost spus în Matei 24 se împlinește, atunci timpul este aproape. Suntem foarte mulțumitori Domnului nostru că am recunoscut timpul și ceasul. Apoi cuvintele scrise de bărbatul lui Dumnezeu și pe care le-am citit deseori. În 2 Cor. 6 de la vers. 14 la 18 vedem pe ce pune Dumnezeu accentul în prezent.

Putem începe de la 2 Cor. 6:14 dar începem cu vers. 16: *„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul*

Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu»”.

El, Piatra de temelie, noi pietre vii care suntem zidiți în acest Templu al lui Dumnezeu. Templul a fost locul de pe pământ în care Dumnezeu se întâlnea cu poporul Său; acolo era Locul preasfânt, era chivotul legământului, unde El vorbea cu prorocii Săi și mai târziu cu poporul Său. De aceea concluzia pe care a tras-o Pavel aici este că Biserica Dumnezeului celui viu nu este o grămadă de pietre. Biserica Dumnezeului celui viu este compusă din mădulare care sunt botezate printr-un singur Duh, într-un singur Trup. Așa cum a putut spune Domnul nostru: „Mi-ai pregătit un trup”, tot așa Biserica este Trupul Domnului.

Mi-aș dori ca în curând să se întâmple ca noi toți, ca la început, să fim botezați într-un singur Trup. Un mesager al lui Dumnezeu poate aduce mesajul, poate propovădui mântuirea deplină, Evanghelia deplină. Dar doar Dumnezeu ne poate da mântuirea deplină, doar Dumnezeu poate înfăptui Evanghelia deplină și, prin Duhul Lui, doar El poate boteza într-un singur Trup pe toți cei răscumpărați prin Sânge. Pentru ca Trupul Domnului să devină locul descoperirii Dumnezeului celui viu aici pe pământ, în care El Își poate confirma Cuvântul, unde darurile și roadele Duhului, slujbele sunt descoperite. Dumnezeu a făgăduit că va readuce totul în starea originală. Noi credem și așteptăm aceasta și știm că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Așa cum noi suntem de părerea că totul se derulează foarte încet cu Israelul, înainte ca Dumnezeu să Se poată descoperi lor, tot așa avem noi impresia că în Biserică totul se petrece foarte încet. Dar important este să continuăm să înaintăm și împreună cu Domnul, prin credință, vom ajunge ținta. El S-a îngrijit de aceasta.

Am citit despre poporul Israel că cei mai mulți dintre ei n-au ajuns la țintă. Noi dorim să ne punem nădejdea și credința în Domnul Dumnezeu. Să nu ajungem în categoria acelor care n-au intrat, ci să facem parte din gloata întâilor născuți. Binecuvântarea lui Dumnezeu

se odihnea pe întâii născuți, așa a călăuzit Dumnezeu. Isus Hristos este Întâiul născut dintre mai mulți frați. Și noi care suntem născuți din nou prin Duh și Cuvânt, avem dreptul de întâi născut și suntem reasezați de Dumnezeu în starea originală.

Dragi frați și surori, pentru tot ceea ce propovăduim Dumnezeu a preluat responsabilitatea. Așa cum am citit, El, care a început în noi, El va desăvârși. Va exista o gloată fără pată și fără zbârcitură și va fi prezentată înaintea Domnului. El va lua o Mireasă la care nu mai este nimic de osândit, fără nicio pată. Aceasta nu o faci tu, nici eu, dar El este mai mult decât în stare s-o înfăptuiască în noi.

Fiți sinceri! Este vreo împotrivire în noi când citim Cuvântul lui Dumnezeu? Nu, nu! Ci noi primim întregul Cuvânt al lui Dumnezeu și spunem: „Doamne, ceea ce ai spus Tu își va găsi împlinirea cu noi”. Dragi frați și surori, pentru ca voi toți s-o știți, eu vă citesc acum ultimele versete din 2 Cor. 6 și apoi din 2 Cor. 7:1.

Citim 2 Cor. 6:17-18: *„De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, poruncește Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic»”*. Acum citiți cu mine împreună mai departe 2 Cor. 7:1: *„Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”*.

Mai întâi făgăduințele ne sunt aduse în fața ochilor, chemarea afară, separarea. Ce are a face credinciosul cu necredinciosul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Cum îi putem vedea împreună pe Antihrist și pe Hristos? Nu, nu merge! *„Voi poporul Meu, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat, și așa vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice”*. Apoi accentul: *„Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe din gura lui Dumnezeu, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, prin credință, în încredere în Domnul”*. Și să știm că El care a început această lucrare o va și desăvârși. Copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduit.

În acest cuprins permiteți-mi să citesc încă o dată ultimele două versete din Iuda pe care le-am citit înainte. Iuda 1:24-25: *„Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin”*.

Tu nu te poți păzi și nici eu nu mă pot păzi; El este Acela care ne păzește de orice cădere, El care a făgăduit: *„Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”*, El care ne-a dat cele mai prețioase făgăduințe pe care noi le credem din toată inima și din tot sufletul.

Atât pot spune astăzi în acest loc: eu nu cred că vreunul dintre noi de aici face ceva cu intenție despre care el știe că nu este corect. Este scris în Evrei 6, dacă cineva, după ce a primit harul și s-a făcut părtaș Duhului Sfânt, păcătuiește intenționat, se ambiționează intenționat și face ceva ca să dăuneze altuia, păcătuiește intenționat...Nimeni n-are voie să păcătuiască cu intenție. Am curajul să spun că nu este nimeni între noi care face intenționat ceva premeditat cu care nu poate fi confirmat înaintea lui Dumnezeu. Vă rog, călăuziți de Duhul, să ne rugăm chiar pentru aceia care ne prigonesc sau ne vorbesc de rău. Dacă ei o fac premeditat atunci ei își vor primi răsplata. Am curajul să spun că niciun copil al lui Dumnezeu nu poate face în mod premeditat ceva despre care el știe că nu este în voia lui Dumnezeu.

Pentru restul Dumnezeu S-a îngrijit. Deja în Vechiul Testament El a spus: *„Dacă păcatele voastre sunt roșii ca sângele să fie albe ca zăpada”*. Iertarea deplină, mântuirea deplină, har deplin. Noi avem dreptul să avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum. Dar cine intenționat spune ceva împotriva slujbei fratelui Branham, cine și-a pus în gând ca în mod intenționat să dăuneze cuiva, aceluia Dumnezeu i-o va ține în seamă.

Așadar să-I mulțumim Domnului Dumnezeului nostru. Eu mi-am notat aici. Dacă îmi amintesc bine, eu n-am făcut niciodată nimic premeditat, nicio singură vorbire de rău, n-am scris și nici n-am

împrăștiat nicio bârfă despre vreun frate, absolut nimic. O spun înaintea lui Dumnezeu, nu într-o neprihănire proprie, ci El a ținut mâna Lui asupra mea. Numai Lui I se cuvine cinste pentru aceasta. Până astăzi n-am spus nimic rău despre nimeni, n-am bârfit pe nimeni, ci doar am propovăduit învățăturile biblice. Dacă ceva este nebiblic atunci trebuie să fie spus. Dar niciodată n-am amintit vreun nume, nicio singură dată în peste opt mii de predici pe care le-am ținut în ultimii cincizeci de ani. Dumnezeu a dăruit har ca să port Cuvântul Lui, iar restul l-am predat în brațul Său, știind că El a făcut și o va face bine.

Vă rog să nu facem nimic premeditat. Ci prin har să facem voia lui Dumnezeu. Așa cum a ieșit și de pe buzele Domnului nostru: „*Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă*”. Noi toți să ne plecăm sub brațul puternic al lui Dumnezeu, să fim mulțumitori pentru ceea ce ne-a dăruit El nouă, prin har, fără ca noi să dăm vreo sentință despre alții. Vă rog să păstrați acest verset în mintea voastră: „*singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci*”! El care a început, o va desăvârși pentru ziua glorioasă a revenirii Lui. Noi credem că revenirea lui Isus Hristos se va întâmpla în scurt timp. Toate pregătirile din Orientul Mijlociu care au loc acum arată înspre aceasta.

Și despre acest lucru am auzit. În martie 1945 la prima adunare a Națiunilor Unite din San Francisco, s-au adunat cincizeci și trei de națiuni ca să reazeze pacea pe pământ. Acum sunt o sută nouăzeci și trei de națiuni reunite ca membri în Națiunile Unite. Tema principală despre care este vorba este pacea. De aceea toate războaiele și toate războaiele care au loc acum determină ca pe ordinea de zi să fie proclamată pacea. De aceea și este scris: „*Când vor zice: «Pace și liniște!» atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată...*”. Totul este în pregătire. Dar și Biserica Dumnezeului Celui viu este în pregătire. Noi vedem tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Dar lucrul principal este propovăduirea

Cuvântului lui Dumnezeu și credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

Așa cum mi-a spus acel predicator din Varna: „Astăzi Dumnezeu mi-a arătat ca eu să mă las botezat biblic”. Dragi frați și surori, astăzi Cuvântul trebuie să ni se adreseze nouă; astăzi Domnul trebuie să-ți vorbească ție și mie. Cuvântul Lui nu se va întoarce gol, ci va atinge scopul pentru care a fost trimis. Lui, atotputernicului Dumnezeu Îi aducem mulțumire din toată inima pentru orientarea absolută în Cuvântul lui Dumnezeu, în toate domeniile, în partea profetică, în partea de învățătură, în toate domeniile. În Scriptură este spus tot ce trebuia să ne fie spus. Dumnezeu l-a putut folosi pe fratele Branham ca tot ceea ce a fost ascuns să ne fie descoperit. Aceasta a făcut-o Dumnezeu nostru. Lui, credinciosului nostru Domn și Dumnezeu Îi dăm toată cinstea în vecii vecilor. Astăzi noi am auzit Cuvântul Lui, am auzit glasul Lui, El a vorbit cu noi și pentru noi. Lui, singurului Dumnezeu Îi dăm toată cinstea în vecii vecilor. Amin.

Să ne ridicăm și să cântăm cântarea „Așa cum sunt”. În timp ce ținem capetele plecate, în rugăciune, ne cercetăm înaintea lui Dumnezeu și privim în sus, prin credință; Sângele este încă pe tronul de har, încă mai trăim în timpul harului, în ziua mântuirii, ziua harului. Acum Domnul Dumnezeu Își duce lucrarea de răscumpărare la încheiere. Dragi frați și surori, noi am primit har înaintea lui Dumnezeu. Când a răsunat mesajul noi nu doar am ieșit afară, ci noi am acceptat și am primit continuarea, prin har. Noi n-am rămas pe loc. Nu ne-am uitat în urma noastră, ci I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și putem avea parte de ceea ce face El în prezent. Când noi cântăm această cântare: „Doamne, Tu ai făcut lucruri mari cu noi aici în acest loc” noi putem cânta din toată inima și din tot sufletul. Doamne, Tu ai făcut aici lucruri mari cu noi. Plini de veselie, în pulberea pământului, ne închinăm înaintea Ta. Noi știm că toți copiii lui Dumnezeu în toate popoarele, limbile și națiunile, se roagă împreună cu noi în Duh și în adevăr, se închină înaintea lui Dumnezeu, cred așa cum zice Scriptura și vor avea parte de revenirea Domnului. Dragi frați și surori, aceasta este rugăciunea noastră, ca toți

care acum ascultă Cuvântul, cred făgăduințele și sunt chemați afară, să fie pregătiți pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos. Cu adevărat putem striga: „Iată, vine Mirele. Pregătiți-vă ca să-L întâmpinați!”. De fiecare dată noi putem repeta: Toți cei care sunt pregătiți vor intra în odaia de nuntă la masa Mielului. Această propovăduire este în legătură cu cea mai înaltă țintă: ca toți aceia care Îl cred acum pe Dumnezeu să trăiască chemarea lor afară și pregătirea, prin har; ei să-și ridice capetele pentru că izbăvirea trupurilor lor se apropie.

Noi credem cum zice Scriptura, și la credință adăugăm și ascultarea, pentru că credința și ascultarea aparțin împreună. S-a spus atunci că ei n-au putut intra în țară din cauza necredinței lor. Rugăciunea mea este ca noi toți să legăm propovăduirea Cuvântului cu credința desăvârșită, credința în Dumnezeu, că El este și împlinește ceea ce făgăduiește.

Acum, când rămânem în rugăciune, cu capetele plecate, permiteți-mi să vă întreb dacă în mijlocul nostru sunt frați și surori, prieteni care n-au auzit niciodată despre ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Dacă sunt aici sau dintre cei care sunt în legătură directă prin internet, de pe întregul pământ, puteți veni la Dumnezeu acum, puteți crede și trăi ceea ce a făgăduit Dumnezeu prin har. Înainte să ne rugăm doresc să vă întreb: Aveți necazuri pe care le putem aduce înaintea Domnului? Dacă este așa, atunci ridicați scurt mâna. Da, sunt câteva.

Hai deți ca împreună să-I mulțumim Domnului. Tatăl nostru ceresc, Îți mulțumim din toată inima pentru Cuvântul Tău sfânt și scump. Îți mulțumim pentru mesagerul Tău, pentru mesajul Tău care premerge a doua Ta venire. O, Doamne, noi am auzit chemarea Ta. Nu vrem să rămânem pe loc. Dorim să mergem întregul drum împreună cu Tine, prin credință și ascultare până când vom vedea ceea ce am crezut. Te rog să-i binecuvântezi pe toți aceia care și-au ridicat mâinile. Tu cunoști necazurile lor. Indiferent ce necaz ar fi, iubite Domn, confirmă-Ți Cuvântul. Împreună lăudăm puterea Cuvântului Tău, puterea Sângelui și a Duhului Tău. Și astăzi Îți cerem ca fiecare

făgăduință pe care ne-ai dat-o să-și găsească împlinirea, prin har. Doamne, leagă-ne cu Tine în credință desăvârșită și ascultare. Doresc să-Ți mulțumesc și pentru ceea ce ai făcut în această lună fie în insulele Azore, fie în Bulgaria. Iubite Domn, Îți mulțumesc din toată inima pentru ceea ce faci pe întregul pământ.

Iubite Domn, noi am înțeles că este ultima etapă, cea mai importantă parte din istoria mântuirii. Dumnezeu, Te rog ca toți aceia care ne ascultă acum să ia decizia corectă, să creadă din toată inima și să adauge la aceasta ascultarea. Bindecuvântează-i pe toți cei care sunt adunați acum în acest loc și bindecuvântează-i pe toți cei ce sunt în legătură directă. Ție, atotputernicului Dumnezeu Îți spunem un mare „Mulțumesc!” pentru tot, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Amin.

Strofa a patra ați citit-o și cântat-o din inimă. „Nimic să nu ne despartă de Tine”. Cine înaintează prin credință cu Domnul o va trăi. El este cu noi, El ne călăuzește pe calea dreaptă datorită Numelui Său sfânt. Vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre. Eu simt bătrânețea tot mai mult, totuși Îi mulțumesc Domnului. Dacă Dumnezeu dorește, pentru luna noiembrie este planificată cea mai mare și mai îndepărtată călătorie din ultimii ani. Sunt incluse în program cele trei mari orașe din Cuba; apoi mai departe peste Panama, după aceea la Lima, Peru, apoi mai departe spre Brazilia. Noi îl vom dedica Domnului în rugăciune și pe fratele Miskys. În unele locuri noi vom fi împreună, mai ales în Brazilia. El va fi și în Chile, iar noi îi dăm salutarile noastre să le ducă cu el. Noi vrem să răscumpărăm timpul și să-i ajungem pe ultimii. Voi știți că în Cuba au fost botezate deja peste cincizeci de persoane. În bisericile baptiste și peste tot ușile s-au deschis, iar noi vom propovădui Cuvântul scump și prețios. Lui, credinciosului Domn, Îi dăm toată cinstea.

Am o întrebare: dragi frați și surori, am înțeles noi ce s-a spus astăzi, că Domnul Își va încheia lucrarea cu Biserica Mireasă în timpul harului, și că noi am primit legătura cu această lucrare, prin har? Noi n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci am urmat Cuvântul profetic, sfânt, al Dumnezeului nostru și credem făgăduințele pe care

El ni le-a dat. Dacă voi ați fost atenți la această cântare, în aceasta au fost amintite în mod deosebit cuvinte din Matei 25, Apoc. 19, Apoc. 22. Dumnezeuului nostru Îi dăm toată cinstea și toată lauda, în vecii vecilor pentru harul nemărginit pe care l-am primit și avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Lăudat să fie Numele Domnului! Lăudat și cinstit să fie Domnul Dumnezeuul nostru! „În curând, în curând. Ce frumos!”, acolo vom intra plini de veselie. Luați saluturi cu voi.

Am nădejdea că și voi aici în Elveția vă adunați în cercuri mai mici ca să-L lăudați pe Domnul și să aveți părtășie împreună. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți! Până data viitoare. Amin.